

Europoort in angst.

Van de hand van de auteur is eerder verschenen:

Het Buenos Aires Complot (isbn 9789460080845, jaar 2010.)

Goeree in zwaar weer (isbn 9789461768179, jaar 2012.)

Waarom de Cornelis V. moest zinken

(isbn 9789402103373, jaar 2013.)

(ebook: isbn 9789402127690)

Copyright: © 2013 Gerard H. Nijmeijer

Uitgave: In samenwerking met Brave New Books.nl

Illustraties/omslag: Gerard H. Nijmeijer

Uitgavedatum: 1 november 2013

Herziene uitgave; dd. 10 januari 2015

ISBN: 978-94-0210-8842

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Europoort in angst

Gerard H. Nijmeijer

Met dank aan mijn echtgenote, die telkens weer het geduld kon opbrengen om al mijn vragen over het verhaal in deze spannende roman, met een glimlach aan te horen, waarna ze haar advies gaf.

Hoofdstuk 1 t/m 29	blz. 7 t/m 252
Plattegrond Maasvlakte-Europoort-Botlek regio	blz. 253

Hoofdstuk 1.

Het is begin maart van het jaar 2012. Zeesportvisser Harry de Jong en zijn vismaat Henk van der Burg kijken uit over het brede rivierwater, dat zich voor hun ogen uitstrekt. Het is vrijdagochtend en nog heel vroeg in het voorjaar. Het belooft een mooie dag te worden met af en toe flinke zonnige perioden volgens de weermevrouw van het KNMI. Er blaast een licht briesje over het water, zo rond een windkracht 3 tot 4 Beaufort. Het zomerse- en hopelijk betere weer is in aantocht. De meeste sportvisser kunnen niet langer meer wachten. Het begint al flink te kriebelen bij de enthousiastelingen. Beide vissers wonen bij elkaar in de buurt, in de gemeente Hellevoetsluis op de Zuid Hollandse eilanden. Dat is leuk en heeft zo zijn voordelen. Het is gemakkelijk om elkaar op te zoeken en te overleggen bij het maken van een afspraak voor de hengelsporthobby.

De hengelsportkoorts heeft toegeslagen. De mannen staan te popelen om hun geliefde hobby uit te oefenen. De zon laat zich alvast regelmatig zien door openingen in het witte wolkendek, dat hangt boven het krachtig stromende water in de monding van de Nieuwe Waterweg. Echt zo'n dag om er eens lekker op uit te trekken, samen met je visvriend. Een dag om heerlijk te gaan sportvissen om zo de spanning weer eens te voelen van een gul of zeebaars aan je hengel in het brakke zeewater van de Maas- en Waterwegdelta.

Harry's vriend, Henk van der Burg, is, evenals hijzelf, zijn hengelsportattributen aan het klaarmaken om maar zo snel mogelijk zijn vislijnen in het water te krijgen. Eenmaal met de auto op de visstek aanbeland moet dat in feite als eerste gebeuren. De hengels moeten het water in! Hoe sneller, des te beter. Pas daarna is er weer even tijd voor een korte pauze om te gaan genieten van een bak koffie uit de thermoskan.

Het is ongeveer 10.00 uur in de ochtend en de mannen zijn nog maar heel kort aanwezig op hun geliefde visstek. Harry de Jong is al tientallen jaren bezig met zijn zeevishobby. Het liefst in dit diepe, brakke zeewater samen met zijn vismaat. De twee trekken er al een flink aantal jaren op uit bij het beoefenen van dit mooie tijdverdrijf. Beide mannen zijn gepensioneerd en hebben plenty vrije tijd om hun zeevisport te bedrijven. Ze zijn geen fanatieke vissers. Meestal komen de mannen met heel weinig zeevis weer thuis. Maar dat deert hen niet. Henk blijft altijd even vrolijk, ongeacht of hij nu wel of niet vis aan zijn lijn heeft gekregen. Soms, als hij met de maten op een grote visboot langs de

kust staat te vissen laat hij luid zingend zonder enige gene van zijn aanwezigheid blijk geven, in combinatie met z'n hengelende getatoeëerde armen. Het is niet om aan te horen en de omstanders kijken dan ook verbaasd rond om maar wat onwennig mee te gaan zingen. Het houdt de stemming er in ieder geval wel in.

Bovendien hebben Harry en Henk een aantal dingen gemeen naast hun gezamenlijke hobby. Ze zijn beiden vroeger van beroep zeevarend geweest en hebben zodoende veel van de wereld gezien. Met hun beroep van scheepsmachinist brachten ze in hun jonge jaren menig uurtje aan boord door in de grote machinekamers van koopvaardijsschepen.

Wat dat betreft zitten ze hier goed langs de waterkant, want alle zeegaande schepen varen hier voorbij. Ook het binnenkomende zeevaartverkeer moet hen passeren met daarbij de sleepboten van de vroegere beroemde zeesleepvaartbedrijven als Smit en Co. Urenlang kunnen ze praten over hun vroegere belevenissen bij de Nederlandse Koopvaardij, waarbij oude verhalen worden opgehaald, die telkens keer op keer weer mooier worden. De nostalgie druipt er veelal vanaf, maar dat deert de beide mannen niet. Ook over het wereldgebeuren, vooral over de politieke verhoudingen, zowel in Nederland als in Europa en ver daarbuiten, kunnen ze urenlang praten, waarbij de hengels nog wel eens worden vergeten. Hun ideeën gaan vaak dezelfde richting uit, zodat echte conflicten tussen de twee mannen zelden voorkomen. De problematiek en politiek van Nederland is een gespreksonderwerp, waar ze zich buitengewoon ongerust over maken. Ze voelen zich daarbij vaak machteloos. En dat zijn ze ook. Wat kunnen ze doen? Met alleen hun stem uitbrengen zien ze weinig veranderen. Het lijkt wel of het allemaal verder afglijdt in ons land is hun visie. Heimelijk hopen ze er op, dat er eens iets gebeurt, waardoor er een radicale verandering of vernieuwing in het beleid zal komen.

De twee vissers moesten eens weten, wat er stond te gebeuren. Zonder dat ze het zelf allebei in de gaten hadden kwamen ze er wel heel dicht mee in aanraking. Met het politieke beleid had het echter niets te maken. Tot hun grote verbazing kwamen ze daar veel later pas achter.

Als gevolg van hun eindeloze "gekwek" tijdens hun vistochten, is thuiskomen met vis is er lang niet altijd bij. Zodoende ontsnapten de gulletjes nogal eens aan de haken.

Het vaarwater is hier erg diep, omdat de allergrootste zeeschepen van dit water gebruik moeten maken. Koopvaarders varen af en aan, waaronder de grootste ertscarriers en olietankers. Het ene schip gaat de

Nieuwe Waterweg op richting Rotterdam en een ander gaat weer richting de Eerste Maasvlakte- of Europoorthavens om daar erts, steenkool, olie of containers te verladen. Men spreekt nu al van de “Eerste” Maasvlakte, omdat de “Tweede” Maasvlakte in vergevorderd stadium van uitvoering is. Omgekeerd varen er weer veel schepen naar buiten om in andere werelddelen een nieuwe lading op te pikken of weg te brengen. Altijd weer spannend om te zien wat hier allemaal plaats vindt.

De plek waar de beide mannen hun hengelsport bedrijven is bij een stukje zeewering met een kunstmatig strandje. De naam van de visstek is Papegaaienbek. Het is nabij het laatste stukje van de Nieuwe Waterweg, richting Noordzee. Het kunstmatig gevormde kleine stukje land (met strandje) heeft daar inderdaad de vorm van een vogelbek. Het is de plaats waar het Caland kanaal ophoudt te bestaan en overgaat in Nieuwe Waterweg. Aan de overkant van het water van waaruit de mannen staan te vissen, heb je direct uitzicht op Hoek van Holland, waar een stukje terug, rivieropwaarts, de terminal van Stena-line ligt.

Achter Harry’s rug bevindt zich de grote M.O.T.-terminal (Maasvlakte Olie Terminal). Het is een van de grootste olieopslagplaatsen van ruwe olie in Nederland (misschien wel van West Europa). Voor de zeevissers is dit een geliefde plek, omdat het rivierwater, dat van het Hartelkanaal in het Beerkanaal uitkomt, daar met volle kracht doorheen stroomt richting Noordzee. Bovendien is het er zeer diep om de allergrootste schepen te kunnen ontvangen. Elke zeevissoort is hier bijna te vangen. Kabeljauw, wijting, zeebaars en platvis laten zich hier regelmatig zien, want de vissen houden van stromend water. Zelfs kleine haaien worden hier tegenwoordig een enkele keer boven water gehaald.

Harry en Henk zitten in hun klapstoeltjes naast de hengels rustig te wachten op een beet aan het aas. Dat aas bestaat uit met bloed vol gepropte zeepieren of zagers, het aas bij uitstek. Maar ze hebben helaas nog steeds geen beet. De wijzers van de klok naderen al de 11.00 uur. Ze zitten zich nu al ruim een uurtje te verbijten, want er gebeurt maar niets. Maar ze geven de moed niet op.

En dan gebeurt het! Plotseling begint er een hengeltop heftig te trillen. De top wordt naar beneden getrokken. Henk geeft een brul naar zijn maat.

‘Harry, je hebt beet! Opletten!’

Harry schrikt op uit zijn hazenslaapje. Hij was even weggedommeld en in een droomwereld terecht gekomen, maar springt plotseling verschrikt uit zijn visstoel omhoog.

‘Beet, dat kan niet waar zijn. Dus toch nog! Ongelofelijk!’

Harry is een man van weinig woorden. Enthousiast en vol spanning haalt hij zijn lijn binnen. De hengeltop is meer dan normaal krom gebogen. Een brede grijns verschijnt op zijn gezicht. De adrenaline begint te stromen. Het lijkt allemaal redelijk goed te voelen. Er moet haast iets aan de lijn zitten. Maar eigenlijk voelt het toch net even iets anders. De vis lijkt niet tegen te werken en dat is toch wel een beetje vreemd. Groot kan de vis niet zijn, want de lijn wordt met weinig moeite binnengehaald.

Dan gebeurt er ineens iets bijzonders. Terwijl Harry langs zijn hengel recht naar voren kijkt over het grote water in de richting van Hoek van Holland, ziet hij op ruim honderd meter afstand iets in het water drijven.

‘Wat drijft daar, Henk, kun je dat zien?’

‘Ik weet het niet, Harry. Het lijkt iets heel vreemds. Ik zal de verrekijker eens pakken, want ik wil het wel weten.’ Henk zet zijn hengel vast in de driepootstandaard en gaat naar zijn tas om er een kleine veldkijker uit te halen, die hij meestal uit voorzorg bij zich heeft. En die kijker komt nu zeker goed van pas.

Ondertussen is Harry nog steeds bezig met het binnenhalen van zijn vislijn. Dat levert toch niet zo heel veel op. De oogst valt behoorlijk tegen. Een kleine platvis en een hoop rommel, zoals zeewier en wat nyldraad, de restanten van andere vissers van datgene wat op de bodem is achtergebleven. Daar staat de Papegaaienbek bekend om, het boven water halen van oud vistuig, van sportvissers die hen voorgingen. Meestal rommel en visdraad dat tussen de basaltblokken vast is blijven zitten. Henk spiedt intussen met zijn kijker naar het vreemde voorwerp. Het lijkt iets menselijks te zijn. Hij stelt zijn verrekijker optimaal in en probeert het “ding” dichterbij te halen. Hij bestudeert het voorwerp zo goed als mogelijk is en begint dan argwaan te krijgen. Het “ding” lijkt op iets, waar hij het liefst niet aan wil denken. Hij vertrouwt het niet en geeft de kijker aan zijn maat.

‘Kijk jij ook nog eens, Harry en zeg precies wat je ziet.’ Harry had het platvisje inmiddels juist weer de vrijheid gegeven. Het beest was te klein om in de pan te belanden. Hij neemt de kijker over en stelt hem naar zijn eigen ogen in. Dan richt hij het apparaat op het langzaam in de verte voorbijdrijvende voorwerp en deinst dan onder het uiten van een paar fikse kreten geschrokken terug.

‘Krijg nou ’t apenlaz...s. Ik moet me wel heel sterk vergissen, als dat niet iets menselijks is. Het gaat af en toe onder- en bovenwater. Nou is het weer verdwenen. Ik denk, dat de stroming er grote invloed op uitoefent en zodoende het “ding” steeds opnieuw onder water trekt. Ik vind het maar een rare onfris zaak, wat daar drijft, Henk. Het lijkt mij iets van een mens, gezien de verschillende contouren die ik vanaf hier nu kan waarnemen.’

‘Ik ben het helemaal met je eens,’ antwoordde Henk, ook flink geschrokken. ‘Wat zullen we doen?’ De altijd vrolijke en zingende sportvisser was duidelijk aangeslagen.

De beide mannen beraadslaagden en waren in tweestrijd, wat er moest gebeuren. Onderling zaten ze niet helemaal op een lijn, maar ze voelden zich beiden toch wel genoodzaakt iets te doen. Ze konden het alarmnummer 112 bellen, maar voor hetzelfde geld zaten ze er helemaal naast en was het iets onschuldigs. Maar helemaal niets doen en het voorwerp gewoon verder laten drijven zonder een of andere instantie te waarschuwen leek de heren ook geen optie. Ze konden maar beter het zekere voor het onzekere nemen en het noodnummer 112 bellen. Het gevolg zou zijn, dat er dan een organisatie opgestart zou worden, waarvan het toneel zich hier voor hun ogen gaat afspelen. Mogelijk werd er niets gevonden en was het een grap, die iemand had uitgehaald. Of werd er wel iets gevonden, dat misschien op een soort opblaaspop of een etalagepop zou lijken. Dan hadden ze het toch goed gehad, alleen was het geen menselijk lichaam, maar een half drijvende pop. Misschien stonden ze dan wel voor gek, maar hadden ze in ieder geval hun plicht gedaan. De twee sportvissers waren in tweestrijd. Ze moesten een beslissing nemen. Harry hakte de knoop door.

‘Henk, we bellen het alarmnummer en dan hebben we in ieder geval onze verantwoordelijkheid genomen. Wat vind je daarvan?’ Henk knikte, hij was het eens met z’n maat.

Harry pakte zijn mobiele telefoon en drukte een beetje zenuwachtig het 112 noodnummer in. Hij was niet blij met dit “gedoe”, maar er was geen ontkomen aan vonden de beide mannen.

‘Met de centralemeldkamer. Spreekt u maar en vermeld uw naam en woonadres en van waaruit u belt en wat er aan de hand is,’ verzocht de vriendelijke operator.

‘Met Harry de Jong. Er drijft hier iets vreemds in het water recht voor mij uit. Ik sta op het strandje van de Papegaaienbek van de oude Eerste Maasvlakte met achter mij de olieplant van de M.O.T.-terminal. Ik kijk

hier ter plekke in de richting van Hoek van Holland. Wat er drijft op het water lijkt op een menselijk lichaam of delen daarvan. Mogelijk is het een lijk, dat richting zee drijft.’

‘Wat is uw naam en woonadres?’ vroeg de operator, ‘want als het een grap blijkt te zijn sporen we u op en zult u bezoek van de politie kunnen verwachten.’

‘Ik woon in Hellevoetsluis op het Sluiswachterspad nr. 24.’

‘Oké, we controleren eerst uw woonadres. Maar we nemen nu meteen de eerste acties. Bedankt voor de melding. U hoort nog van ons.’

Harry had de belangrijkste informatie doorgegeven, waarna de operator in de meldkamer het contact verbrak. Ze slaakten beiden een zucht van verlichting. De twee mannen hadden hun woordje en plicht gedaan. Het was nu afwachten, wat er zou gebeuren.

‘Ze gaan acties nemen Henk. We zullen direct wel de eerste politieboot voorbij zien varen. Het gaat spannend worden.’

Ondertussen was het half drijvende voorwerp al behoorlijk uit het zicht van de beide sportvisseren verdwenen. Het dreef tamelijk snel weg richting zee. Zelfs met de verrekijker was er al niets meer van te zien. Uiteindelijk, na niet al te lange tijd was er van ver weg een brommend geluid waarneembaar. Het waren de motoren van de patrouilleboot P2 van de Zeehavenpolitie. De beide sportvisseren keken nieuwsgierig op en zagen de lang verwachte politieboot dichterbij komen. Het patrouillevaartuig voer tot hun verbazing echter voorbij, omdat de mannen op die boot ook niet wisten, dat juist deze twee sportvisseren op het kleine witte zandstrandje langs de waterkant, hen via de meldkamer op pad hadden gestuurd. In feite hadden ze dat op de boot wel kunnen weten, of zelfs moeten weten. Maar waarschijnlijk was dat stukje communicatie verloren gegaan.

De sportvisseren hadden eigenlijk verwacht, dat er contact gemaakt zou worden, maar dat gebeurde tot hun spijt niet. En zo speurden de zeehavenpolitieagenten de grote watervlakte af van de monding van de Nieuwe Waterweg.

Echter, tot nu toe was er geen melding bij de centrale meldkamer binnengekomen over de vermissing van een menselijk persoon. Ook was er nog geen melding van een ongeluk op het water geweest. Eigenlijk was er dus nog geen keiharde reden aanwezig voor de meldkamer om al een grootscheepse zoekactie te starten. En de zeehavenpolitie op de Waterwegmonding had ook nog niets gevonden. De hulpverleners en/of politiebeambten waren dan ook niet positief over het feit, dat ze überhaupt nog iets zouden vinden. Het water was

diep en de stroming vrij heftig. Het voorwerp of mogelijk een lijk, zou al snel in zee terecht komen. Maar ze gaven het niet gauw op. Urenlang zochten de mannen door. Totdat uiteindelijk de schemering begon in te vallen. Pas toen stopten ze met zoeken. De meldkamer werd op de hoogte gesteld, dat ze hun acties zouden staken. Op dat moment keerde de P2 zeehavenpolitie-patrouilleboot weer huiswaarts richting zijn Rotterdamse aanlegsteiger.

Een week later gebeurden er meer vreemde zaken op de Noordzee ter hoogte van Hoek van Holland. Er was een sportvisboot naar zee gegaan om met een paar mannen lekker ontspannen een dagje te gaan zeevissen boven oude wrakken. Maar van dat ontspannen zeevissen kwam die dag niet veel terecht bemerkten ze achteraf.

Die oude wrakken liggen in een groot aantal overal verspreid over de Noordzee en zijn zeer aantrekkelijk als onderkomen voor alle soorten zeevis. Ook bij sportvissers zijn diezelfde wrakken zeer geliefd. Het was een goed gekozen dag met het oog op het weer en met name voor wat betreft de windkracht en de golfhoogte. Beide waarden waren zeer laag, respectievelijk zo ongeveer rond de 2 Beaufort en 30 cm. Mooie getallen om met een kleine sportvisboot de Noordzee op te gaan.

Het wrakvissen wordt steeds populairder, mede om het feit, dat de sportvisser bijna altijd met een flinke portie “gul” naar huis gaat. Je komt bijna nooit met lege handen thuis. Zelfs beginners halen de gul (kleine kabeljauw) boven water.

De sportvisboot met de naam Poolster was vertrokken uit de buitenhaven van Stellendam en lag nu boven een wrak te drijven (heen en terug over het wrak varen) met aan boord zes sportvissers.

Het was opnieuw een prachtige dag met veel zon. Een uitermate geschikte dag om de zee op te gaan, maar dan moet de schipper ook zeker kunnen zijn van zeer rustig weer. Met een te hoge golfslag als gevolg van te veel wind uit de verkeerde hoek wordt het uitvaren met een kleine sportvisboot al snel extra gevaarlijk. Bovendien was het nu nog in de eerste weken van maart. Dagelijks wordt het dan in principe steeds iets gunstiger met het oog op het weer om uit te varen. En de kabeljauwen op de wrakken deden het goed.

De visboot was al vroeg in de ochtend om ongeveer 06.00 uur vertrokken. Dat moest ook wel, want er waren nog altijd de sluizen van Goeree op de heenweg, die gepasseerd moesten worden. En dat kostte al gauw weer een half uur of langer oponthoud. Sportvissen (met een korte boothengel) met de visboot dicht bij de kust deed de schipper

van de Poolster al lang niet meer. Dat leverde te weinig vis op voor de betalende sportvisser, die het liefst met een volle visbun thuis kwamen. Er moest meestal vrij ver de zee op worden gevaren. Maar de schipper, annex visserman, bouwde de tocht langzaam op. Hij begon bij een dichtbij gelegen wrak en ging, al naar gelang de vangopbrengst van een wrak tegenviel, telkens een stuk verder de zee op richting het westen. De meeste wrakken waar goed op werd gevangen lagen de laatste paar jaren al meer dan 40 mijl uit de kust. De zeesportvisser waren op dit moment bezig op het wrak van de Adriana, dat zo'n beetje aan het begin van de tocht lag.

De schipper, ene Arie van der Wal, tevens eigenaar van de boot, voerde zijn hobby al vele jaren uit. Maar het zeevissen met een boot was duur, erg duur. Zo duur zelfs, dat het uitvaren met twee man te kostbaar was geworden. Om een beetje uit de kosten te komen nam Arie sinds korte tijd daarom meestal een paar betalende gasten mee.

Op deze vistrip had de schipper vier gasten aan boord met daarbij zijn vaste vis- en bootsmaat Gerard Meijer. Meijer was zijn steun en toeverlaat en fungeerde als dekhulp en tevens als motorman.

Het was nog vroeg in de ochtend. De Poolster had al een paar wrakken bezocht. De vangst was tot dusver matig gebleven. Hoofdzakelijk werden er zeebolken gevangen met daar tussendoor een paar kabeljauwen. Het wrak waarboven ze nu aan het vissen waren, liet opnieuw geen geweldige vangst zien. Af en toe kwam er een flinke "jongen" aan de oppervlakte, maar daar bleef het bij.

Toen gebeurde er iets vreemds. Een van de sportvisser schreeuwde het plotseling uit van enthousiasme.

'De haak, vlug! Dit moet wel een hele grote zijn,' blèrde de visser. 'Het is een bruinvis of een haai. Of mijn lijn zit aan 't wrak vast.' De collega-visser keken zogenaamd belangstellend op, maar dachten tegelijkertijd "Zat ie maar aan mijn lijn", want lichte jaloezie speelde zelfs hier best wel vaak een rol. En dat gebeurde nogal eens. Vastzitten aan het wrak was geen gekke gedachte van de man. De onderlijnen zaten soms met de grote haken vast aan een of ander onderwater obstakel. Maar blijkbaar was hier nu iets heel anders aan de hand. De grote vis, het moest haast een joekel zijn, gaf bijna geen tegenstand. Er werden zeker geen rukken aan de lijn gevoeld, maar ook zat de onderlijn absoluut niet vast aan 't wrak.

'Ik vind het maar een raar beest! Hij vecht niet. Alleen de lijn blijft strak staan. Wat ik nou aan mijn haak heb, ik snap er geen moer van!' zei de beduusde visser.

De man had niet echt het gevoel gekregen, dat de vis vocht voor zijn leven. Er was alleen een continu zware tegenstand op zijn lijn. Met zeer veel moeite kwam de “vis” langzaam iets meer omhoog uit de diepte. Maar ook was er iets opmerkelijks aan de hand. De contouren waren al iets beter waar te nemen, maar nog steeds zeer twijfelachtig. Er was iets donkers onder water, wat steeds een beetje dichterbij de boot werd getrokken. Het had absoluut niet de afmetingen van een vis. De sportvisser dacht iets te ontwaren, dat veel leek op zwemvliezen. In zijn opwindingsdacht dacht de man, dat hij een zeehond aan de lijn had, wat best gekund zou hebben. Zeehonden zwommen er plenty op deze plek. Maar het werd al gauw te zwaar voor de visser. Hij had assistentie nodig. De man was blij dat Meijer hem kon helpen. Het was alleen vrijwel niet te doen. Lamme armen en handen van het opdraaien van de molen.

Bootsmaat Gerard Meijer nam het binnenhalen voorlopig even over. Hij probeerde de lijn verder binnen te halen. Het kostte ook hem de grootste moeite, maar uiteindelijk kwam er langzaam iets naar de oppervlakte van de zeespiegel. De hengel kromde zich gigantisch. Gerard dacht de grootste vis uit zijn viscarrière naar boven te halen. De andere sportvissers begonnen al te juichen om Gerard en de eigenlijke hengeleigenaar aan te moedigen, maar Gerard verging het lachen al gauw. Er klopte iets niet voelde hij instinctief aan.

‘Haal hem eruit, Gerard. Laat hem niet ontsnappen, verspeel hem niet!’ klonk het keer op keer. En het leek er inderdaad op, dat het goed zou komen. Er vertoonde zich iets in een zwarte kleur wat steeds een stukje dichterbij de oppervlakte kwam. De spanning onder de mannen steeg. Het bleek een geval van een soort rubber te zijn. Maar daarachter lieten zich ook de vormen van een menselijk lichaam aftekenen. Langzaam maar zeker begonnen de zenuwen van de sportvissers steeds meer op te spelen. De spanning was om te snijden. De visser keek nog eens goed naar zijn prooi. Het werd hem nu vreselijk duidelijk. Angstig keken ze elkaar aan. Hier en daar klonken vloeken uit machteloosheid. Gerard en hij hadden klaarblijkelijk een mens boven water gehaald. Het zal je maar gebeuren. De man gaf een keiharde schreeuw, een gil bijna. Hij schrok zich rot en vroeg om hulp. Het was een vreselijk naar gezicht.

‘Mannen, help! We hebben een duiker aan de haak. Da’s niet normaal meer. Hij zal toch wel dood zijn? Dat kan toch niet anders?’

De luchtfles was nu duidelijk te zien. De hele ploeg stond meteen om Gerard en de andere sportvisser heen. Iedereen was uiterst verbaasd en geschrokken. Het was een vreselijk gezicht. Eigenlijk wilden geen van

allen het van dichtbij zien. Vooral, toen het gezicht van de duiker waarneembaar werd. Aan de vorm te zien was het 't lichaam van een man. Het had duidelijk niet de vormen van een vrouw. Hoe kon dit nu gebeuren. Er was niets bekend over een verdronken duiker. Ook niet dat er een duikongeluk had plaats gevonden ergens of waar dan ook op de Noordzee.

Zo op de eerste aanblik had het lichaam nog niet erg lange tijd in het water gelegen. Het gezicht zag er nog redelijk gaaf uit, maar was wel beschadigd. Ongetwijfeld was het lichaam langs de vele onderwaterobjecten geschuurd. Dat was goed te zien aan de beschadigingen van het rubber duikpak. Het ongeluk had waarschijnlijk slechts enkele dagen tot een week terug plaats gevonden. Er werd veel gedoken op de Noordzee. Voornamelijk door sportduikers. Maar er werd ook gedoken bij de boor- en productieplatforms van de offshore-industrie. Voor het onderwateronderhoud van de platforms werd veel van duikfirma's gebruik gemaakt. Over het feit of zich daarbij ongelukken hadden voorgedaan was bij schipper Arie van der Wal en z'n opvarenden niets bekend. Voorlopig was het voor de sportvissers een raadsel, waar de verdronken duiker vandaan kwam.

Schipper Arie van der Wal van de Poolster was behoorlijk aangeslagen. Dit was hem nog nimmer in zijn viscarrière overkomen. Wat moest hij doen? Hij besloot contact op te nemen met de Kustwacht. Er moest iets gebeuren. Maar schipper Arie had niet veel zin om het lijk aan boord van zijn visboot te slepen om het daarna aan boord te moeten houden. De consequentie zou zijn, dat deze visdag naar de knoppen zou gaan. Voor zijn sportvissers aan boord wilde hij dat ten koste van alles vermijden.

Ondanks de geringe wind was er een behoorlijke golfslag en dat zou het aan boord hijsen van het in rubber verpakte lijk er niet gemakkelijker op maken. Bovendien leek het Arie niet erg handig, omdat er tijdens de worstelpartij om de verdronken duiker aan boord te krijgen, best een aantal dingen verkeerd zouden kunnen gaan. Mogelijk zouden er sporen en bewijsmateriaal vernietigd worden. Van der Wal besloot om door middel van een touw het been van de duiker aan de boot te binden en de haak van de vislijn maar even vast te laten zitten in het rubber duikpak. "Die lijn knippen we later wel door," was zijn gedachte.

'Alles om te voorkomen, dat het lijk zou ontsnappen,' zei Arie met een extra zure glimlach. Hij pakte zijn marifoon en riep de Kustwacht op.

‘Hier schipper Van der Wal van de Poolster.’

‘Kustwacht hier, met Marianne. Spreekt u maar.’ Haar vertrouwde hese ietwat sexy stem klonk veel schippers als muziek in de oren.’

De kustwachtpost in de Ouddorpse vuurtoren op het voormalige eiland Goeree werd op bepaalde uren bemand door een vrouw. Deze dame zat er al jarenlang en kende veel schippers, omdat zij zich vaak dagelijks meldden tijdens het uitvaren. Van der Wal vertelde haar over zijn verschrikkelijke vangst van een verdronken duiker en vroeg om assistentie.

‘Wat heb je nu weer uitgevoerd, Van der Wal? Met wat voor aas vis je? Je maakt het jezelf niet gemakkelijk,’ grapte Marianne. Maar Van der Wal werd een beetje kribbig en was helemaal niet zo in voor een grap. Hij zag zo zijn visdag en die van de andere sportvissers behoorlijk op de klippen lopen door het verlies van een flink aantal uurtjes visplezier. Weinig te lachen dus voor deze schipper. Over het lijk hadden ze het al bijna niet meer.

‘Sorry, Van der Wal. Ik liet de grap me even ontvallen,’ was het pijnlijke antwoord van de Kustwachtdame hoog in de vuurtoren.

‘Stuur maar gauw assistentie, Marianne. Dan kunnen we weer verder vissen. Ik moet snel van die dooie af.’

‘Ik stuur de Zeearend van de douane naar je toe. Maar dat zal wel een half uurtje duren. De patrouilleboot is niet dicht bij je in de buurt. Dus even geduld.’

Schipper Arie met zijn sportvissers moesten zich dus voorlopig even zien te vermaken totdat het kustwachtvaartuig zou arriveren. Gelukkig duurde het niet al te lang en kreeg Marianne gelijk. Het douanepatrouillevaartuig Zeearend kwam in zicht na een krap half uurtje wachten. Opgelucht haalden de mannen van de Poolster adem.

De douaneboot kwam snel naderbij. De mannen op de visboot zagen dat er een Zodiak (snelle rubberboot) overboord werd gezet, waarin twee douaniers plaats namen. Weinig minuten later kwam de Zodiak aangevaren en ging ze aan stuurboord langs zij de Poolster liggen.

‘Goede middag heren. We zijn gevraagd om bij u langs te komen in verband met een bijzondere vangst. Volgens de Kustwacht heeft u een lijk aan boord. Mogen we de vangst eens zien?’ vroeg een van de douaniers zeer nieuwsgierig. De douanier had nog steeds niets gezien.

‘Die ligt langs bakboordzijde. Kom maar aan boord, dan kun je hem zien. Dat lijkt me gemakkelijker,’ sprak Van der Wal. Een van de douaniers sprong aan stuurboordzijde aan boord en liep over de bootdenning naar de bakboordkant. Verbaasd keek de man over de bakboord railing. Hij wist niet wat hij zag! Een touw, dat was

vastgemaakt aan de sportvisboot en aan één been van de verdronken duiker.

‘Hoe komt die vent hier in vredesnaam?’ De douanier keek naar het rubberen kikvorspak en de rest van de duikuitrusting. ‘Dit is geen duiker die werkt bij de offshoreplatforms van de olie- en gasproducenten. Anders hadden we dat al lang geweten, wanneer daar een duiker verzopen zou zijn geweest. Bij die clubs wordt niemand vermist. Dat hadden we onmiddellijk geweten. En ook bij de sportduikers in de Noordzee wordt niemand vermist.’ De douaniers vonden het maar een uitermate vreemde zaak.

‘Maar we nemen hem over op onze Zodiak. Hoe hebben jullie hem gevonden? Laten we het daar eens over hebben,’ ging de douanier verder. Nu was het de beurt van schipper Arie van der Wal. Eindelijk kreeg hij de kans om zijn zegje te doen. Want de douanier was een man van nogal veel woorden, waar Arie amper een woord tussen kon krijgen.

‘We hebben hem opgevist aan de kabeljauwhengel. De grote gulhaken zijn in zijn rubberen pak blijven steken bij het wrak en daaraan hebben we hem naar boven gehaald. Hij moet op de bodem van het wrak hebben gelegen. Ik vermoed, dat de man over de Noordzeebodem is weggedreven of weggesleept door de sterke stroming en zo tegen ons wrak is gebotst. Daarin is hij vervolgens blijven hangen,’ opperde Arie.

‘Dat zou een reële mogelijkheid zijn. We nemen hem nu over van jullie en slepen hem eerst mee naar onze boot achter de Zodiak aan. We zullen het lichaam aan boord wel verder onderzoeken. Wel moeten we de coördinaten van het wrak weten, waar jullie hem hebben opgepikt,’ vervolgde de douanier.

‘Het wrak waar we hem hebben opgepikt ligt op de coördinaten 51° 56’ 12 N en 03° 50’ 54 E. De naam van het wrak is “Adriana” met wraknummer 1829,’ repte Arie en vervolgens maakte hij het touw los, waar het ene been mee vast zat aan zijn boot. De douanier nam het touw over van de Poolster en bond het aan de Zodiak. De vislijn die nog vast zat in het rubberen duikpak werd met een tang doorgeknipt bij de haak. De grote kabeljauwhaken bleven in het rubber duikpak achter. De collega douanier had de gegevens overgenomen van de Poolster, met betrekking tot de vindplaats en andere administratieve rompslomp. Dat was nodig om een zo volledig mogelijk proces-verbaal op te kunnen maken. De namen en adressen van de opvarenden werden genoteerd, want alles moest nauwkeurig worden vastgelegd en in kaart worden gebracht voor het geval er eventueel later een vervolgonderzoek of proces zou komen.

Nadat alles was genoteerd namen de douaniers vriendelijk afscheid en werd de terugtocht met de Zodiak weer aanvaard naar het moederschip, de Zeearend, het lijk met het vastgebonden been achter zich aan slepend. Daar werd al ongeduldig op hun komst gewacht.

De sportvissers waren blij van hun vrachtje verlost te zijn en konden weer verder gaan met hun visserij op de wrakken, want de ochtend was nog lang niet ten einde. De hele middag lag nog voor de boeg, dus er was gelukkig nog voldoende tijd om een aantal gulletjes te verschalken, hoewel de stemming aan boord die dag behoorlijk bedrukt bleef. Het hele voorval had op de vissers toch een diepe indruk gemaakt en vergeten deden ze dit waarschijnlijk hun hele leven niet meer.

Op de Zeearend was het inmiddels een drukte van belang, toen de Zodiak met zijn "sleepie" arriveerde. Het lijk werd aan boord getakeld, nadat het op een soort brancard was gelegd, waarna het naar een daarvoor geschikte tijdelijke onderzoeksruimte in het schip werd overgebracht. Daar werd een voorlopig onderzoek ingesteld, voor zover er deskundigheid aan boord aanwezig was. Het onderzoek beperkte zich tot een globaal visueel bekijken van het lijk en of daarop verwondingen werden aangetroffen in combinatie met het fotograferen van het dode lichaam. Veel meer kon men aan boord niet doen.

Het lichaam van de duiker, dat inmiddels op een soort tafel was gedeponereerd, werd van zijn duikpak ontdaan. Wat daarbij meteen opviel was, dat er lood werd gemist van zijn duikgordel. Verder was zijn duikfles leeg, was zijn duikmasker licht beschadigd en de beademingsautomaat niet meer op zijn gezicht. Het apparaat was wel aanwezig, maar hing los langs zijn lichaam. Conclusies waren moeilijk te trekken. De onderzoeksleider, Simon Cohen, kon er niet veel van maken.

‘Alles zit er nog op en aan, behalve de vermissing van wat lood uit de loodgordel. Ik zie verder geen verwondingen,’ merkte Cohen op. ‘Van een onderwatergevecht is geen enkel spoor te bekennen.’

Zijn ogen gleden over het naakte natte lichaam. Er waren geen blauwe plekken. Het was een blanke persoon, met een iets Aziatisch uiterlijk. De haarkleur was eveneens donkerblond. Maar de dode persoon had ook iets weg van een Oost Europees type. Meer uiterlijke kenmerken waren er niet, behalve de plek, waar de man aan het wrak was blijven haken. In de heup was het duikpak beschadigd. Dat was waarschijnlijk de plaats, waar het lichaam aan een obstakel van een of ander wrak, mogelijk het Adriana-wrak, was blijven hangen. Verder waren er een paar tatoeages of iets wat daar op leek waarneembaar. Dat de

persluchtfltes leeg was, was waarschijnlijk te wijten aan 't feit, dat er veel tijd overheen was gegaan, voordat de man werd aangetroffen door de sportvissers.

‘Alles overziende denk ik, dat de duiker in eerste instantie is geschrokken en dat hij daarna tengevolge van een uitwendige oorzaak een tekort aan zuurstof heeft gekregen. Zijn beademingsautomaat is beschadigd en functioneert mogelijk niet goed meer. Hierdoor zou weer hersenletsel hebben kunnen ontstaan, waardoor de man is verdronken. Dat er wat lood uit zijn gordel is verdwenen kan wijzen op een uitwendige dreun van wat dat ook geweest moge zijn,’ concludeerde Simon Cohen. ‘Maar er wordt nog steeds niemand vermist. Het blijft vooralsnog een raadsel. De forensische specialisten mogen het verder uitzoeken,’ sprak Cohen opgelucht. ‘Zij hebben de expertise in huis. We brengen hem naar Hoek van Holland, waar de politie het lichaam over zal nemen. We zullen er later wel meer van horen.’

Korte tijd hierna, na ruim een uur, meerde het patrouillevaartuig Zeearend af in Hoek van Holland, waar het lichaam werd overgedragen aan de Zeehavenpolitie, die het verdere onderzoek overnam. De volgende ochtend al stond het nieuws van de opgeviste duiker in geuren en kleuren in de meeste dagbladen.

“Verdronken duiker opgevist uit Noordzee voor kust Hoek van Holland. Identiteit man onbekend”.

Het werd met een grote kop gebracht. In het artikel beschreef de journalist hoe het opvissen van de duiker in zijn werk was gegaan en hoe men de man had gevonden. Het was een uitgebreid verhaal geworden met vele vraagtekens. Voor de krantenabonnees was het verhaal om te smullen. De politie en andere autoriteiten waren er op dat moment niet achtergekomen, wie de duiker moest zijn en waar de man vandaan kwam. Zijn identiteit was nog steeds onbekend. Wel hadden de onderzoekers gezien, dat de man een paar tattoos op zijn lichaam had. Daarop stond een tekst in een “waarschijnlijk” Oost Europese taal. En dat bracht de onderzoekers tot de conclusie, dat de verdronken man mogelijk uit het voormalige Oostblok afkomstig zou kunnen zijn. Verder werd er op zijn lichaam niets van belang gevonden. Maar al snel kwam de vraag op, “wat deed een man uit het Oostblok hier als duiker in de Nederlandse wateren?” De politieonderzoekers stonden voor een raadsel, maar al filosoferend kwamen er toch gedachten en suggesties boven, die het ergste deden vermoeden. Was het een huurling die voor vuile klusjes werd gebruikt? Voorlopig kwam men er niet uit en ging het onderzoek gewoon verder in diverse

richtingen. Die ene strohalm mocht niet te diep worden omgeploegd om te voorkomen, dat de onderzoekteams in de beruchte kokervisie zouden belanden.

Op de offshoreplatforms werd niemand, en zeker geen duiker vermist en ook bij de Kustwacht waren geen alarmeringen, c.q. meldingen binnengekomen. Binnen de politieteam sprak men van een raadsel. Ook bij de diverse duikclubs, die op de Noordzee opereerden werd geen sportduiker vermist. Het zou voorlopig nog wel een vraag blijven, wie die duiker was, die men had gevonden.

De sportvisser Harry de Jong en Henk van der Burg lazen het artikel ook in hun ochtendkrant. Nadat het tot hen was doorgedrongen dat ze er mogelijk zelf mee te maken hadden gehad, zochten ze elkaar al weer snel op. Het zat de beide mannen niet lekker. Henk moest er opnieuw met zijn vismaat over praten. Hij was op de ochtend van het verschijnen van het ochtendblad acuut naar Harry's woonhuis toegewandeld en belde aan. De vrouw van Harry opende de deur.

'Jij al zo vroeg Henk, kom binnen. Ik denk, dat ik het al weet,' sprak Els. 'Het gaat zeker over dat geintje wat jullie vorige week hebben meegemaakt bij het Caland kanaal? Dat voorwerp, wat jullie een week geleden voorbij hebben zien drijven in het water?'

'Klopt helemaal, Els. Je slaat de spijker op zijn kop. Harry zal het wel beamen.'

Harry, zich de slaap nog uit de ogen wrijvend, kwam er nu ook bij.

'Goeie morgen, Henk. Je bent al vroeg op pad, maat. Wat brengt je zo vroeg op deze morgen hierheen? Maar ik kan het eigenlijk al raden!' Hij had het verhaal in zijn ochtendkrant uiteraard ook al gelezen.

'Dat zal ik je zo vertellen.' Ondertussen zat het stel met z'n drieën in de woonkamer en begon het gesprek.

'We hebben het waarschijnlijk toch bij het goeie eind gehad,' begon Harry. 'Wat wij voorbij hebben zien drijven is een lijk geweest. En die hebben ze nu bij het wrak van de Adriana opgevist. Het lichaam is waarschijnlijk in de nylon visdraden blijven hangen. Een sportvisser heeft de man opgevist volgens de krant.'

'Stel dat het een duiker is geweest, die wij hebben gezien, Harry, waar heeft die vent dan naar gedoken in het Caland kanaal? "Er waren geen operationele duikwerkzaamheden" bezig schrijft de krant. Daar is volgens de autoriteiten niets van bekend. Wat deed die vent dan in dat diepe water?'

‘Hij hoeft niet per se uit het Caland kanaal afkomstig te zijn. Ook het Beerkanaal of Hartelkanaal was een optie geweest, want dat water stroomt uiteindelijk allemaal langs de Papegaaienbek.’

‘Het is een hele rare zaak. Ik zou het niet weten. Mogelijk was de duiker met een geheime missie bezig voor bijvoorbeeld Defensie of een andere geheime opdracht. Misschien weet de AIVD (Algemene Inspectie en Veiligheids Dienst) er veel meer van. Maar dat krijgt toch niemand te horen. Weten jullie, wat ik zo vreemd vind,’ ging Henk door, ‘dat de politie totaal geen contact meer met ons heeft opgenomen in de afgelopen week. Ze weten ons adres, naam en telefoonnummer, want dat moesten we aan 112 doorgeven voordat ze in actie kwamen. Dus dat weten ze. En we horen helemaal niets! Vreemde zaak. Ze hadden ons allicht nog eens even aan de tand kunnen voelen. Ik begrijp er geen snars van,’ sprak een verbaasde Henk van der Burg, ‘maar ik hoop in ieder geval wel, dat dit raadsel wordt opgelost. Voor iedereen is het prettig als het bekend is, wat zich hier heeft afgespeeld.’

‘Jullie of wij komen er toch niet uit,’ sprak Els uit ervaring met de twee mannen. ‘Het is nog vroeg, zullen we maar een rondje koffie nemen?’

‘Graag Els, schenk nog maar eens in. Dat raadsel lossen wij hier aan de keukentafel toch niet op. Het blijft een vreemde zaak, dat, wat wij hebben gezien,’ zeiden de twee vissers bijna in koor.

Op het Zuid-Hollandse eiland Voorne Putten zat op datzelfde ogenblik een groep mensen bij elkaar. Ze bespraken de vorderingen van hun werkzaamheden. Het wilde allemaal niet gaan zoals ze hadden gehoopt. De groep maakte zich ongerust. Er was iemand niet teruggekomen van een missie. Het was nu bijna een week geleden, dat de man was vertrokken voor een uiterst belangrijke opdracht, samen met een paar maten. Met z’n drieën gingen ze er op uit. En met z’n tweeën kwamen ze na vele uren weer terug. Ze hadden het zoeken opgegeven. Hun maat had het waarschijnlijk niet overleefd. Dat was zo goed als zeker. De stemming was zeer bedroefd. De familie van de man moest worden ingelicht, maar dat was niet gemakkelijk. De omgekomen collega kwam niet uit Nederland.

Hoofdstuk 2.

Een paar maanden later, omstreeks eind juni 2012, gebeurde er opnieuw iets vreemds in het Nieuwe Waterweg stroomgebied. De zomer was nog maar net begonnen. De temperaturen waren niet geweldig hoog, zo rond de 22 graden C, maar toch voldoende aangenaam voor een paar mannen om een avond te gaan sportvissen in de Europoort havenregio. De visstek werd het Caland kanaal. Dit kanaal ligt parallel aan het laatste einde van de Nieuwe Waterweg en is verbonden via de Rozenburgse sluizen met het Hartelkanaal. Tussen die twee wateren, het Caland kanaal en de Nieuwe Waterweg, ligt de landtong van Rozenburg. Die landtong staat in verbinding met het plaatsje Rozenburg, maar heeft verder met de Rozenburgse gemeenschap als zodanig weinig te maken. Het schiereiland, of ook wel de landtong genoemd, is geheel onbewoond. Er grazen enkele langharige wilde runderen, die er een paar jaar geleden zijn neergezet. Soms worden herten gesignaleerd. Zelfs is er nog een mooi stukje ongerepte natuur te vinden, dat bestaat uit bosschages gecombineerd met grasland.

Het is een doordeweekse dag met weinig wind. Vooral 's avonds wordt er nogal eens gevisd in wateren door geheel Nederland, omdat de vangst van de visjes in de avonduren het gunstigste is. Om een of andere reden schijnen vissen, zowel in zoet- als zoutwater, 's avonds veelal op jacht te gaan om hun dagelijkse portie voedsel aan te vullen. Mogelijk hebben de beestjes voor het slapen gaan nog trek om even iets lekkers te eten. Dat is geen grapje, want het is algemeen bekend onder sportvissers, dat de vangst in de avonduren sterk toeneemt.

Langs het Caland kanaal, tegenover de 4e Petroleumhaven, staat een donkergroen gekleurde Volkswagen bestelautobus. De bestelauto wordt gebruikt door een paar sportvissers. De plaats, waar het busje is geparkeerd is halverwege de Maaslandkering, waar tegenover aan de andere kant van de landtong de ligplaats van Smit/Tak -sleepboten is gehuisvest. Een paar kilometer oostwaarts in het Caland kanaal is de aanlandingskade van de Heerema offshore- pontons, annex kraanschepen. Vlakbij de sportvissers is een loopbrug, die vrij ver boven het diepe water doorloopt en boven een stalen ponton uitkomt. Soms liggen er tijdelijk binnenvaartschepen aan deze ponton, maar nu op dit moment ligt er niets. De ponton is volledig vrij.

De zon is op deze zomeravond nog niet zo lang geleden ondergegaan. Het is op dit tijdstip al duidelijk aan het schemeren. Maar dat maakt de vissers niets uit. Dat aankomende donker kunnen ze wel gebruiken. Het komt hen goed van pas. Liever meer schemer of duisternis dan te veel licht. Waarom deze vreemde behoefte? Bij deze groep mannen draait het dan ook niet om de visvangst, al moet het voor de argeloze voorbijganger daar wel op lijken. Daarvoor zitten ze hier niet. De vissers zijn met z'n tweeën, althans voor de buitenwereld. Gewoon twee sportvissers, die lekker in het donker bezig zijn met hun vishobby. Ze zijn ook echt aan 't vissen, hoewel dat slechts een dekmantel is. Verlichting is er heel weinig, maar net voldoende. Ze dragen elk een batterijlampje op hun voorhoofd. Verder staat er een brandende acculamp op het gras, die ook nog eens wat extra licht geeft.

Beiden hebben ze hun driepoot-visstandaard opgesteld, waar de zeehengels in liggen. Hun complete hengeluitrusting staat op het gras. Ze staan klaar om de hengels in het water te gooien. De zeepieren liggen in een bakje, gereed om met de aasnaald over de haak op de onderlijn te worden geschoven. De sportvissers lijken werkelijk te gaan vissen en dat staat ook te gebeuren, maar daarnaast houden beiden uiterst serieus de omgeving in de gaten. Het lijkt alsof ze die niet vertrouwen. Het moet allemaal heel echt lijken, die dekmantel waaronder ze bezig zijn. Waarom ze het vissen zo geheimzinnig op deze manier in praktijk brengen zal niemand begrijpen.

De twee mannen zijn in het dagelijks leven collega's van elkaar. Beide heren werken als procesoperator op een raffinaderij en kennen de regio Europoort/Botlek op hun duimpje. Ze kunnen het op hun werk, maar ook in hun vrije tijd goed met elkaar vinden. Zo goed, dat ze elkaar hebben gevonden in dezelfde hobby's, namelijk het sportvissen in zeewater, maar ook nog in een andere duistere hobby. De eerste hobby, het zeewatervissen kan in deze havens met stromend water in de riviermondingen heel goed worden beoefend. Vrijwel alle water in de havens is hier zout tot brak.

Ook op sociaal gebied, waar hun andere hobby onder valt, hebben ze elkaar gevonden. Dat contact werd gelegd op de bijeenkomsten van diverse politieke partijen. Hun beider levensovertuiging komt nagenoeg sterk overeen en beslist op een bepaald gebied.

Maar er is ook nog een derde man hier op deze plek in het veld aanwezig. Hij werkt in het dagelijks leven bij een bergingsbedrijf, maar laat zich nu even niet zien. Wat de reden is waarom er nu zo geheimzinnig wordt gedaan tijdens het uitoefenen van hun hengelsporthobby weet niemand. Een buitenstaander zal het dan ook

niet begrijpen, maar er is zeker een gegronde reden voor. De twee zijn zeer op hun hoede, want in het VW-autobusje staat iets te gebeuren. De twee mannen onderzoeken en speuren voortdurend het terrein af, dat uit een brede grasberm naast een asfaltweg bestaat.

Vlak naast de twee vissers is meer aan de hand. Als je goed op het busje let, zie je het af en toe licht bewegen. Soms zelfs schommelt het busje enigszins. Het lijkt of er binnenin het busje iets gebeurt. Dat klopt ook wel, want daarin is een derde persoon aanwezig. Dat personage, een man van rond de dertig jaren oud, is heel druk in alle stilte met zijn klus bezig. Hij is ijsig kalm en berekenend. De man maakt zich niet druk en dat kan ook haast niet anders, want hij is een geroutineerd vakman. “Alles is goed voorbereid” is zijn gedachte. De persoon heeft zijn kleding uitgetrokken en is met een zwembroek aan in een duik- of kikvorspak geschoten. Hij is nu bijna klaar voor de opdracht, die hij alleen zal gaan uitvoeren. Zijn complete duikuitrusting, waaronder beademingsapparatuur met zuurstoffles, trimvest en loodgordel, heeft hij om. Op zijn rug hangen twee persluchtflessen. Zijn duikmasker of beademingsapparaat heeft hij los en paraat onder zijn gezicht hangen. Kortom, volledig gereed om het water in te gaan. Om zijn middel hangt de loodgordel met duikmes en daaraan vastgehaakt zit, opgeborgen in een net, iets bijzonders. Het is iets wat absoluut niet tot zijn duikuitrusting behoort.

Voorzichtig doet hij de achterdeur deur van de VW-bus open. Hij wenkt naar de twee mannen en spreekt ze zachtjes toe.

‘Kan ik komen, Jan? Is de kust vrij? Zeker weten?’

‘Alles oké, je kunt gaan, de kust is nu veilig,’ roept een van de twee sportvissers, ‘maar ga zo snel mogelijk.’

De man stapt uit de bus en kijkt spiedend om zich heen, de zwemvliezen nog in zijn handen. Met de vliezen aan zijn voeten loopt te langzaam, maakt te veel lawaai en is ook te onhandig.

Plotseling, vlak voor hem uit ontstaat een hels kabaal. De zwemvliesman schrikt zich rot en uit binnensmonds een paar vloeken. Een joekel van een zeemeeuw springt op uit waarschijnlijk een nest. De kolossale vogel vliegt agressief om het hoofd van de duiker en probeert de man bij het nest weg te jagen.

‘Potver..., ga weg kreng, ik kan jou hier niet gebruiken!’

Snel loopt de kikvorsman op blote voeten weg van het nest naar de stalen loopbrug, die direct in de nabijheid is. Hij kan nu absoluut niet gestoord worden en moet z’n hersens erbij houden. Dan loopt hij over de lange loopbrug en stapt aan het eind daarvan over op de grote stalen ponton. Hier doet de duiker snel de zwemvliezen aan zijn voeten,

waarna hij zich behendig achterstevoren in het water laat zakken. Het lijkt routine voor hem te zijn. Het water is niet koud. Zo midden in de zomer is het goed te doen. Alles gebeurt geruisloos. Er is geen opspattend water. De duiker verdwijnt onder water, trimt zijn lichaam af met behulp van zijn duikvest, en zwemt vervolgens rustig onder water met daarbij een luchtbellenspoor in het donker achterlatend naar de overkant van het Caland kanaal.

De afstand van een paar honderd meter is voor onze duiker geen probleem. Hij is een geoefende zwemmer. Voor een groot deel zwemt de man onder de waterspiegel, met daarbij regelmatig kijkend op zijn onderwaterkompas. Maar dat kan toch nog wel eens een probleem geven voor het aanhouden van de juiste koers. Daarom moet hij om de zoveel meter even zijn hoofd boven water uitsteken om zich te oriënteren op de juiste richting. En dat kan ontdekking opleveren. Vlak bij zijn doel kan de duiker niet meer boven water komen. Een spoor van luchtballen achtervolgt hem, maar dat wordt in de schemering en ook in het bijna donker, nauwelijks nog gezien. De timing is daarom perfect.

De sportvissers zijn er van overtuigd, dat alles voorlopig op rolletjes loopt en gaan nu serieus verder met hun vissport. Ze zijn gewoon echt aan 't vissen. Zo lijkt het in ieder geval voor de buitenwereld. Het is hun dekmantel. Maar ze weten heel goed, wat de duiker gaat doen en houden de tijd scherp in de gaten. Het mag nooit te lang gaan duren, want dat zou kunnen betekenen, dat er onderweg iets fout is gegaan. Wat er nu gebeurt, is al een tweede poging. De eerste poging was om een of andere reden mislukt en dat heeft de vorige duiker met zijn leven moeten bekopen. Hoe dat fout is gegaan weten de mannen ook niet precies. Een onderzoek kon absoluut niet worden opgestart. Ze hebben wel een vermoeden, maar niemand bij de "beweging" is er ooit helemaal achter gekomen. Er moet een vreselijk ongeluk zijn gebeurd. Maar in hun organisatie mocht en kon dat geen struikelblok voor een tweede poging zijn. Het doel moest ten koste van alles worden bereikt, vandaar dat ze nu een hernieuwde poging moesten ondernemen.

De organisatie, waartoe de lui behoren, was uiteraard zeer bedroefd en teleurgesteld over de geheime, mislukte operatie, maar mocht niets aan de buitenwereld laten merken. De missies van de leden waren strikt geheim. Degene, die zich niet aan geheimhouding hield en naar de buitenwereld lekte werd gedwongen de organisatie te verlaten. Dan hing de beschuldigde een niet malse straf boven het hoofd met